

[Thorkil Kristensen.]

færdige i 1939, altså for godt 20 år siden. Når vi ikke har en større byggekapa- citet, end vi har, er der grænser for, hvor meget vi kan bygge, og når vi ikke har en større byggekapa- citet, er det, fordi efterspørgslen på andre områder har beslagnet de produktive kræfter — det gælder både kapital og arbejdskraft — i en sådan grad, at der ikke bliver nok til byggeriet. Derfor er hovedårsagen til den anspændte beskæftigelsessituation den, som har gjort bygge- stoppet nødvendigt og måske også kan gøre andre indgreb nødvendige, den store penge- rigelighed, der igen er fremkaldt af valuta- fremgangen. Forklaringen er den, at denne pengerigelighed er kommet så hurtigt, at produktionskapaciteten ikke har kunnet følge med. Det ses også tydeligt af et tal for arbejdsløsheden fra slutningen af januar, der blev offentliggjort af statistisk departe- ment i går, at den store beskæftigelse finder vi på alle områder. Det er ikke noget, som er begrænset til byggeriet alene. Derfor gæl- der de argumenter, som den høje re- gering over for andre har fremført mod at forøge efterspørgselen i øjeblikket, også som argumenter mod regeringens eget lovfor- slag. Jeg behøver under disse omstændig- heder ikke at gå meget ind på enkelthederne i det foreliggende lovforslag.

Der er dog to punkter, som jeg finder det nødvendigt at fremdrage. For det første har man foreslået en betydelig forhøjelse af den skattefrie undergrænse for forsørgere, en forhøjelse på ikke mindre end 1 000 kr., nemlig fra 4 500 kr. til 5 500 kr. Jeg husker, at man under forhandlingerne i fjor om udskrivningslovforslaget, hvor man ved et forlig nåede op til de 4 500 kr., bebudede, at i år ville man gå op til 5 000 kr. Det har man altså ikke nøjedes med, man har taget det store spring op til 5 500 kr. Jeg har ikke set nogen saglig motivering for dette. Jeg har derimod set, at et af de blade, der plejer at støtte regeringen, har udtrykt betænkelighed ved, at man herved fritager 80 000-100 000 borgere for at betale statskat. Jeg hører til dem, som mener, at det er meget betænkeligt. Det er en fortsættelse af den efter min mening for- kerte fremgangsmåde, man anvendte ved gennemførelsen af den nye kommunale skattelov i fjor, da et meget stort antal af

kommunernes vælgere blev fritaget for at betale kommuneskat.

Det er nu en god regel i et demokrati, at der skal være en nøje forbindelse mellem valget og skattepligt, mellem retten til at være medbestemmende over de offentlige midler og pligten til at være med til at dække de udgifter, hvis størrelse man har ret til at bestemme om. Denne nøje sam- menknytning er en af betingelserne for, at et demokrati kan undgå de letsindig- heder, som den politiske aktion ellers kan friste til. Jeg finder det derfor forkert, at man foretager dette store spring. Man burde efter min mening være blevet på de 4 500 kr., man blev enig om i fjor. Det er i hvert fald urigtigt at gå så højt op som til 5 500 kr.

Den anden bemærkning, jeg skal gøre, angår den almindelige fordeling af de skattelettelser, der foreslås. Jeg har løse- ligt skønnet efter at have set på skalaen, at de procentvis største nedsættelser kom- mer i niveauet 18 000-20 000 kr. i skala- indkomst. Jeg har lagt mærke til, at efter oppositionens forslag kommer de på lidt lavere indkomster, nemlig på 14 000-16 000 kr. Nu indrømmer jeg, at dette billede er ufuldstændigt, fordi man må tage hensyn til, at oppositionen samtidig vil nedsætte børnetilskuddene, medens regeringen fore- slår visse udvidelser. Når man tager det i betragtning, ligger det vel stort set sådan, at det er omtrent i samme niveau, rege- ringen og oppositionen vil give de største lettelser, men det varierer noget, bl. a. under hensyn til børnetallet.

Derimod må man erkende, at regeringen har mere skattelettelse i bunden af skalaen for de små indtægter og oppositionen mere i toppen, specielt på grund af det delings- system, den foreslår. Jeg synes, det er nødvendigt at understrege, at dette bety- der, at regeringens forslag er mere for- brugsbetonet, mere direkte betyder, at man slipper penge løs, som vil gå ud i for- bruget, end tilfældet er med oppositionens forslag, der i højere grad vil fremme den private opsparing, fordi det i noget højere grad kommer de indtægtsklasser til gode, hvori opsparingsmulighederne findes.

Når nu den højtærede finansminister i sin artikel i Dagens Nyheder for den 1. februar udtaler betænkeligheder ved at